

John Banville

Zăpadă

Traducere din limba engleză și note
de Ariadna Ponta

POLIROM
2025

Cuprins

IARNA ANULUI 1957	7
INTERLUDIU	
VARA ANULUI 1947	283
IARNA ANULUI 1957	305
CODA	
VARA ANULUI 1967	343

Reck și-a făcut apariția la ușița din perete cu paharul de whiskey pentru Harbison pe o tavă de metal zimțată.

— Îl treci în contul meu, Jeremiah, amice?

Reck n-a spus nimic, dar, întâlnind privirea lui Strafford, și-a luat o mutră chinuită. Harbison a sorbit din băutură.

— La naiba, ăsta-i Jameson's – știe foarte bine că Bushmills e pileala care-mi place mie. Credeți că încercă să bată vreun apropo cu papistașii?

Bushmills se presupunea că ar fi marca de whiskey preferată de protestanți, în timp de Jameson's ar fi fost pe placul catolicilor. Lui Strafford i se părea absurd, încă unul dintre numeroasele mituri ne semnificative din care se hrănea țara.

Harbison a lăsat jos paharul și și-a aprins o țigară.

— Ce spuneam?

— Ceva despre o afacere și-un cal.

— Așa e, da. Chestia e că popa avea un cal, Mr Sugar, superb animal. Bătrânul Geoffrey îl ține în grajdurile de la Ballyglass gratis, pe degeaba, fără plată. E un tânăr acolo care se îngrijește de grajduri, Fonsey nu-știu-cum. E-un retardat, dar nu-i lucru pe care să nu-l știe despre cai, pe cinstea mea.

— L-am cunoscut.

— Serios? a părut uimit Harbison. Atunci înțelegeți despre ce vorbesc. Vreau să zic – și-a lovit fruntea cu degetul – în privința asta n-ai la ce să te-aștepți. A mai luat o înghițitură de whiskey și s-a strâmbat: Jameson! Are gust de pipi de fecioară. Dar, în fine, ideea e calul ăla.

— Ce-i cu el?

— Aveam de gând să-i fac o ofertă lui cum-îl-cheamă, popa, să-l cumpăr.

— Părintelui Lawless.

— Așa. Lawless. Dar înțelegeți care e dificultatea acum.

— Vreți să spuneți: acum că a murit?

— Păi, da.

Strafford și-a fixat privirea asupra reșoului, cu singura lui rezistență aprinsă. Scotea întruna scânteii din cauza firelor de praf care se așezau pe rezistența incandescentă. Pentru un microb, a cugetat el, fiecare răbufnire minusculă ar părea o conflagrație uriașă, ca o furtună pe suprafața soarelui. Gândul i-a fugit la câmpurile înzăpezite de afară, netede și sclipitoare, și la cerul de deasupra lor, plin de stele arzând cu strălucirea lor înghețată. Alte lumi, aflate la depărtări imposibile. Ce straniu să fii aici, însuflețit și conștient, pe această minge de pământ și saramură care se învârte prin adâncimile nemărginite ale spațiului. L-a trecut un fior, ca și cum, pentru o secundă, vârful unui obiect rece i-ar fi atins un nerv.

Cu ochii minții l-a văzut pe preot întins pe podeaua bibliotecii, cu mâinile împreunate și ochii deschiși. Nici conștient, nici însuflețit.

— Domnule Harbison...

— Spuneți-mi Freddie, l-a rugat celălalt și s-a aplecat în față din fotoliu. Așa, în legătură cu calul...

— Domnule Harbison, un om a murit în împrejurări discutabile în casa surorii dumneavoastră și a soțului ei. Nu aș zice că e momentul potrivit să...

— Bine, bine! a spus Harbison și i-a aruncat o privire rănită. Viața merge mai departe, să știți. S-a ridicat și s-a dus spre ferestruică: Și să fie Bushmills de data asta, da?

S-a așezat, și-a scos unul dintre pantofi și și-a apropiat talpa de rezistența reșoului.

— Ar fi o rușine să fie lăsat calul ăla în grija cumnatului meu, a spus pe un ton vehement. Nu e-n stare să deosebească nici capul de coadă, oricât și-ar închipui el că e născut în șa. Cineva ar trebui să-l scutească de grija animalului și nu văd de ce n-aș putea fi eu ăla. Întrebarea e cui îi aparține acum Mr Sugar, a zis și și-a frecat bărbia, căzut pe gânduri. Mă întreb dacă preotul și-a făcut testament. Formalitățile ar putea dura la nesfârșit și în timpul ăsta musculatura aceluia animal magnific s-ar face terci fără antrenament adecvat. Ar fi păcat, nu-i așa? a întrebat, punând mâna pe brațul lui Strafford. Trebuie să fiți de acord cu mine.

Ferestruica din perete s-a deschis și o mână a împins înăuntru tava de metal cu paharul de whiskey. Fața mare a lui Reck s-a ivit prin deschizătură.

— Îl trec în cont și pe ăsta, domnu' Harbison?

— Așa să faci, a spus Harbison luând paharul. Și ascultă, Reck, n-ai auzit nimic despre calul preotului? Știi tu, ăla mare, juganul, Mr Sugar.

Reck s-a aplecat prin ferestruică, mai mult de data asta, și din nou i-a căutat privirea lui Strafford, după care și-a îndreptat atenția înapoi spre Harbison.

— Ați pus dumneavoastră ochii pe el?

— Păi, m-ar interesa dac-ar fi de vânzare.

— Părintele Tom avea o soră, a spus Reck retrăgându-se prin ferestruică. De ce nu vorbiți cu ea?

După ce ferestruica s-a închis, l-au auzit pe Reck, dincolo de ea, intonând cu vocea lui de profet: „Plânge amarnic noaptea și-i curg lacrimi pe obraji”¹.

Harbison s-a așezat. Era la al patrulea sau al cincilea pahar, Strafford le pierduse șirul, și privirea îi devenise sticloasă și ațâțată.

— Deci, popa are o soră, hm? a murmurat meditativ. Mă întreb cum să fac să iau legătura cu ea, vorbea el singur, pierdut în speculații.

Strafford s-a ridicat din fotoliu. Harbison s-a uitat în sus spre el.

— Doar nu plecați?

— Ba da. Sunt obosit. Vă doresc noapte bună, a spus, îndreptându-se spre ușă.

— Auziți, a zis Harbison din spatele lui, dacă vă ajunge la urechi ceva, înțelegeți, la cal mă refer, ați putea...

— De ce nu stați de vorbă cu sora dumneavoastră?

— Cu Sylvia? a pufnit celălalt. V-am spus, e pe altă lume.

Strafford a zâmbit vag și a deschis ușa.

— În fine, noapte bună.

Doamna Reck și-a făcut apariția de sub arcadă, căscând.

— Îmi spuneți cum ajung în camera mea? a întrebat-o Strafford.

1. *Op. cit.*, Plângerile lui Ieremia, 1, 2, p. 797.

— Haideți cu mine să vă arăt, a răspuns femeia și a căscat iar.

A pornit înaintea lui pe o scară îngustă, slab luminată. Strafford se întreba pe unde o fi Peggy, cea cu cărlionții roșii ca focul. Probabil că se culcase deja. Și-a amintit de dinții ei încălecați și de droaia de pistrui de pe nas.

— Domnul Harbison se cazează aici peste noapte? a întrebat, adresându-se, în lipsă de altceva, posteriorului amplu al doamnei Reck, care urca în fața lui.

— Se cazează, a răspuns femeia peste umăr. Nici măcar pe el nu l-aș da afară pe vremea asta căinoasă. Rămâne la noi când își vizitează sora, sus la conac.

— Deci se întâlnește cu ea, cu doamna Osborne. Rămăsesem cu impresia că...

Au ajuns pe palier.

— Stați o clipă, să-mi trag sufletul, a spus doamna Reck, punând o mână pe brațul lui și pe cealaltă pe piept, gâfâind. Scările astea-o să mă omoare într-o bună zi. E o figură, nu-i așa, neînfricatul Freddie? Ați face bine să vă feriți de el, vă spun eu, e un bandit de prima mână.

— Cât de des se cazează aici?

— O, nu așa des. Când și când. Îi e la îndemână. Și, bineînțeles, a pus ochii pe Peggy a noastră, a chicotit ea.

— E fiica dumneavoastră, așa-i?

Femeia s-a oprit și s-a holbat la el.

— Doamne sfinte, nu, a râs ea, scuturând din cap. Nu mi-aș dori o fată ca Peggy Devine, cât o fi ea de emancipată.

Erau câte trei camere pe fiecare parte a holului. Doamna Reck s-a oprit în fața celei din mijloc, de pe

partea dreaptă. A scos din buzunarul șorțului o legătură de chei prinse pe un inel mare de metal și a început să caute prin ele.

— Despre ce v-a vorbit, apropo?

— Domnul Harbison? Despre un cal. Mr Sugar. Îi aparține – i-a aparținut – părintelui Lawless.

— O, da, se dădea în vânt după cai și după vânătoare și toate astea. Greu de crezut că s-a prăpădit. Nu că mi-ar fi fost prea drag, ascultați la mine, să mă ierte Dumnezeu.

— A, nu? De ce?

Își dădea seama că femeia regreta deja ce spusese. S-a întors cu spatele la el, făcându-și de lucru cu snopul de chei. A ales una și a forțat-o în broască.

— Bingo! Țsta este apartamentul nostru de lux, a zis dând ușa de perete și a afișat un zâmbet larg.

Era o cameră mică, cu un pat îngust de lemn, un scaun și un corp înalt cu sertare, prea mare pentru dimensiunile încăperii. Pe o masă de brad de sub fereastră se vedeau o cană voluminoasă și un vas emailat. Perdelele erau trase. Patul era acoperit de o plapumă din satin roz, pufoasă, netedă și lucioasă ca o crustă de plăcintă. Geanta lui Strafford, pe care cineva o așezase lângă pat, părea să-l privească cu îngâmfare, ca și cum, pentru că ajunsese prima, se considera ocupantul de drept al camerei.

— Foarte drăguț, a spus cu voce pierită. Vă mulțumesc, foarte drăguț.

— Sper să vă simțiți bine. Am pus în așternut o pernă cu apă caldă, a zis, dând să plece, dar s-a oprit. Camera domnului Harbison e chiar vizavi, apropo.